

Barça-TV3: la hipoteca

Tot va començar amb un debat. Després vingué la guerra i la ruptura de relacions. «Trencant amb TV3, Núñez ha begut oli», pensaren alguns. Set mesos després, el Barça torna a TV3, Núñez toreja la situació, i les arquitectures del club es recuperen amb un contracte draconiana.

R. Aymerich

L'excusa era bona. Es debatia a *Crònica 3* la situació del club. Xavier Domingo, José M. García i Joan Gaspart polemitzaren llargament sobre el tema. Però lluny d'inculpar *Butanito* —que podia haver servit de boc expiatori dels mals blau-grana— qui en sortí més mal parat, en perdre els estreps, fou Joan Gaspart. La pèssima imatge que donà la direcció del club aquella nit fou el principi de la «traïció de TV3», per usar una expressió grata al nunyisme.

Poc després, Núñez pactava amb TVE i les relacions es deterioraren del tot. En un debat sobre la crisi dels jugadors, Nicolau Casaus no es va estar de dir que «l'acte estava preparat i jo em trobava en inferioritat de condicions». La imatge d'un Núñez assetjat per totes bandes, més atent a l'orgull personal que al seu finíssim olfacte comercial, anà guanyant terreny. La penosa marxa de l'equip en competicions internacionals i les lacòniques cròniques i comentaris dels locutors de TVE —res a veure amb *la calor* que mostraven els de TV3— foren utilitzades per l'oposició.

El pasat 21 de juny, però, les aigües tornaven al seu curs. Amb una *mise en scène* solemne —la sala de copes i trofeus del club—, amb abraçades i petons a dojo —les de Gaspart, sobretot— Josep Lluís Núñez i Joan Granados presentaven a la premsa un contracte d'onze punts signat dies abans al domicili de Núñez.

L'oferta de TV3 és suculent. Dos mil milions

de pessetes per un contracte que expira al juny de 1994, a raó de 300 milions els cinc primers anys. Però la lletra menuda diu prou de les concessions efectuades per la directiva. Joan Granados ha afirmat que «és més que un contracte». En tot cas, un contracte insòlit, que farà història en el club blau-grana. Seguint l'acord, Barça cedeix a TV3 els drets dels partits internacionals jugats al Camp Nou —això sí, amb un mínim de 29 partits, que tal i com marxa el Barça, pot prolongar el contracte més enllà dels sis anys. El club cedeix també les plantilles professionals de totes les seccions per a 60 partits, com també l'equip tècnic —inclòs Johan Cruyff— per a aquells esdeveniments culturals i esportius que «siguin de l'interès de TV3». Per acabar, TV3 podrà

utilitzar 12 vegades el Camp Nou —i un nombre indeterminat de vegades el Miniestadi— per a tota mena d'actes.

El contracte situa, en definitiva, TV3 en el paper de promotor i gestor de la imatge blau-grana, comptant per això amb tots els efectius personals. El contracte, que ja ha fet aixecar algunes crítiques dels jugadors, posa en dubte l'autonomia blau-grana en uns moments quasi pre-electoral. I un no sap fins on arriba l'estratègia del Núñez per a apuntalar el paper de la seva directiva —amb ell o sense— i on acaben les necessitats econòmiques del club.

Perquè el contracte ha anat precedit de tota mena de pactes i negociacions. Dies abans, Núñez havia intentat arribar a un pacte a tres bandes amb TV3 i TVE, que aquesta rebutjà. Dies abans, també, TV3 s'havia ofert com a mitjancer per fitxar els espanyolistes Soler i Valverde en uns moments en què el club passa per una delicada situació patrimonial i de liquidesa. Les concessions de la directiva donen bona mida, doncs, de la gravetat de la situació econòmica blau-grana. Com deia un directiu als corredors del club, cal buscar «ingressos atípics perquè tenguin teranyines a la caixa forta». □

TV3 i el Barça tornen a estar units, després que durant molts mesos el club ha rebutjat la oferta de la televisió catalana. Núñez ha fet un bon contracte comercial encara que haja hipotecat el club fins el 1994.